

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/147/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713209442
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2014:5713209442.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobkyne V. Y., G.. X.X.XXXX, toho času na materskej dovolenke, trvale bytom C. O. J., I. XXX/XB proti žalovaným v rade 1/ B. K., G.. X.X.XXXX, K. L. M., I. XX, v rade X/ M. E. O. Y., G.. XX.X.XXXX K. C. O. J., I. XXX/ XB zastúpenému kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému žalovanému v rade 2/ po zastavení konania o určenie otcovstva, takto rozhodol

rozhodol:

Maloletý žalovaný v rade 2/ E. O. Y., G.. XX.X.XXXX zveruje sa do osobnej starostlivosti žalobkyne, ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok.

Žalovaný je povinný s účinnosťou od 22.2.2013 prispievať na výživu maloletého žalovaného v rade 2/ výživným v sume 80,- eur, zročným vždy do 20-tého dňa v mesiaci vopred na nasledujúci mesiac k rukám žalobkyne.

Dlh na výživnom za obdobie 22.2.2013 do 31.8.2014 v sume 1 537,14 eur je žalovaný oprávnený splácať v pravidelných mesačných splátkach po 20,- eur zročných vždy spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nezaplatenia zročnej splátky.

Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamietá.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 27.6.2013 sa žalobkyňa proti žalovanému v rade 1/ a žalovanému v rade 2/ domáhala určenia otcovstva žalovaného v rade 1/ k žalovanému v rade 2/, ktorý sa jej narodil zo vzťahu so žalovaným v rade 1/ dňa 22.2.2013. Súčasne žiadala, aby bol žalovaný v rade 1/ zaviazaný prispievať na výživu dieťaťa sumou 100,- eur mesačne s účinnosťou od februára 2013 a aby bol zaviazaný zaplatiť za nákup detskej výbavičky sumu 500,- eur. Žalobu odôvodnila tou skutočnosťou, že s otcom žalovaného v rade 2/ sa zoznámila v januári roku 2012 v Liptovskom Mikuláši a s ktorým sa intímne zblížila a zo vzťahu s ktorým sa narodil maloletý žalovaný v rade 2/ dňa 22.2.2013. Uviedla, že otec dieťaťa bol okamžite informovaný o jej tehotenstve, avšak počas tehotenstva ju kontaktoval minimálne možno raz za tri mesiace. Otcovstvo k maloletému dieťaťu nebolo určené z dôvodu, že žalovaný v rade 1/ odmietol otcovstvo uznať, hoci ho o narodení syna informovala, neprejavuje záujem o dieťa. Napriek tomu, že ona opakovane navrhovala, aby šli spolu na matriku spoločne uznať otcovstvo k maloletému žalovanému v rade 2/. Uviedla, že o dieťa sa výlučne stará za pomoci svojej starej matky

Eleny Facunovej a i rodičov M. Q. Š. P.. Býva u svojej starej matky v C.E. O. J. a jej rodina jej pomáha so starostlivosťou o dieťa i finančne.

V priebehu konania žalobkyňa na žalobe zotrvala a vo svojej výpovedi uviedla, že žalovaný v rade 1/ o dieťa záujem neprejavil a na výživu dieťa jej od jeho narodenia ničím neprispel. Dokonca ho nenavštívil. Finančne jej vypomáhajú rodičia, pretože jej jediným príjmom je len materský príspevok vo výške približne 200,- eur a prídavok na dieťa vo výške 22,- eur mesačne.

Žalovaný v rade 1/ bol najskôr vypočutý prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, kde pri svojej výpovedi dňa 31.1.2014 uviedol, že otcovstvo k maloletému E. O. Y., G.. XX.X.XXXX uznáva a jeho otcom sa cíti byť. Potvrdil, že sa so žalobkyňou intímne zblížil v čase, ktorý bol rozhodný pre počatie dieťaťa. Stabilný pár s ňou ale nikdy nevytvoril a na návštevy dieťaťa nemal dostatok finančných prostriedkov a neskôr nemal ani chuť s matkou dieťaťa sa stretnúť, pretože nadviazal iný vzťah. Len v poslednej dobe má pravidelný príjem vo výške približne 200-300,- eur, avšak bude sa na výžive dieťaťa podieľať, avšak nie v takom rozsahu, aký žiada žalobkyňa. Je zamestnancom obchodnej spoločnosti ISO & spol. s. r. o. Liptovský Mikuláš od ktorej poberá príjem vo výške 200-300,- eur mesačne. Rodičom na domácnosť, keďže s nimi býva aj so svojou priateľkou a maloletým dieťaťom prispieva na domácnosť sumou 70-100,- eur mesačne, za telefón a internet platí približne 30,- eur mesačne a za poistenie auta približne každé tri mesiace po 30,- eur. Odo dňa 26.1.2014 mu pribudla vyživovacia povinnosť k maloletému Y. K., ktorý sa mu narodil zo vzťahu s družkou V. K.. Keďže auto potrebuje na presun do zamestnania, denno-denne, približne 40-50,- eur mesačne vynakladá na benzín do motorového vozidla. Výdaje na obedy v zamestnaní preňho predstavujú náklad približne 50-60,- eur mesačne.

Mimo výsluchu účastníkov súd prečítal listiny pripojené do súdneho spisu. Predovšetkým rodný list maloletého žalovaného v rade 2/ a rodný list dieťaťa žalovaného v rade 1/ Y. K., prečítal listinné dôkazy preukazujúce príjmy a životné náklady účastníkov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že vyhlásením žalovaného pred dožiadaným Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši došlo počas súdneho konania k uznaniu otcovstva žalovaným v rade 1/ k žalovanému v rade 2/ pred súdom, súd uznesením sp. zn. 10C/147/2013 zo dňa 17.2.2014 zastavil konanie o určenie otcovstva k maloletému E. O. Y. podľa § 108 O. s. p. a ďalej pokračoval len v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu E. O. Y., ktoré bolo zo zákona spojené s konaním o určenie otcovstva.

Podľa § 108 O. s. p. súd totiž zastaví konanie o určenie otcovstva ak došlo k určenie otcovstva súhlasným vyjadrením rodičov, alebo k osvojeniu dieťaťa podľa osobitného predpisu.

Podľa § 113 ods. 2 O. s. p. s konaním o určenie otcovstva je spojené konanie o výchove a výžive maloletého dieťaťa.

Vykonaním dokazovaním súd zistil tento skutkový stav veci:

Maloletý žalovaný v rade 2/ sa narodil žalobkyňi dňa XX.X.XXXX a ako bolo v konaní nesporne zistené, jeho otcom je žalovaný v rade 1/. Žalobkyňa nemá vyživovaciu povinnosť k inému dieťaťu, než je maloletý žalovaný v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ má vyživovaciu povinnosť mimo maloletého E. O. Y. aj k ďalšiemu dieťaťu, ktoré sa mu narodilo zo vzťahu s družkou V. K., G.. X.X.XXXX a to k maloletému Y. K.C., ktorý sa narodil dňa XX.X.XXXX. K tomuto dieťaťu žalovaný uznal otcovstvo pred Matričným úradom, čo vyplýva z rodného listu maloletého Y. K..

Žalobkyňa od narodenia dieťaťa až do vyhlásenia rozsudku bola na materskej dovolenke a jej jediným príjmom v rokoch 2013 a 2014 bol rodičovský príspevok vo výške 203,20 eur a prídavok na dieťa vo výške 22,- eur mesačne. Iné príjmy nemala a z toho dôvodu ju finančne podporovali rodičia. K pravidelným nákladom na výživu dieťaťa patrili náklady na kúpu sunáru, najmä v prvom roku veku dieťaťa približne 11,- eur za balenie, pričom dieťa ich spotrebovalo 5 za mesiac, nákup plienok v hodnote 14,- eur, detská kozmetika, hygienické vreckovky v hodnote 5,- eur mesačne a ďalšie hygienické prípravky približne v hodnote 20,- eur mesačne, detské čaje predstavovali pre žalobkyňu náklad približne 14,- eur mesačne. Dieťaťu založila sporiaci účet v OTP banke, na ktorý mu prispieva mesačne sumou okolo 10,- eur. V čase výpovede žalobkyňa konštatovala zdravotné problémy dieťaťa, ktoré trpelo refluxom a skutočnosť,

že dieťa menej konzumuje mliečnu stravu a prešlo na tuhú stravu. V čase vyhlásenia rozsudku bola s maloletým Tobiasom stále na materskej dovolenke.

Žalovaný aj vo svojej výpovedi pred Okresným súdom Martin zotrval na konštatovaní tých výdavkov o ktorých vypovedal pred dožiadaným Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši. Uviedol, že jeho družka V. K. poberá rodičovský príspevok vo výške 203,20 eur a prídavok na dieťa v rovnakej sume ako žalobkyňa. Súhlasil s tým, aby dieťa bolo zverené do výchovy a opatery matky, teda žalobkyne a uviedol, že je v jeho možnostiach a schopnostiach na výživu maloletého E. O. Y. prispievať výživným maximálne v sume 50,- eur mesačne. Precizoval svoje výdavky a uviedol, že poplatky za telefón mesačne predstavujú uňho náklad približne 44,- eur, uviedol, že má dlh, ktorý je voči nemu vymáhaný, a to dlh v sume 68,14 eur, ktorý mu pôvodne vznikol voči obchodnej spoločnosti Slovak Telecom, a. s. za telefón. Rodičom v súčasnosti prispieva už väčšou sumou, keďže bývajú u nich traja, a to on so svojou priateľkou a dieťaťom Y., a teda prispieva rodičom sumou 150,- eur mesačne a za túto sumu im rodičia poskytujú nielen bývanie ale aj stravu. Odhadol, že náklady na maloletého Y. dosahujú mesačne aj 300,- eur, 100,- eur ešte dokladá priateľke na dieťa, aby maloletému Y. nič nechýbalo. K životným nákladom tohto dieťaťa sa vyjadriť nevedel.

Súd však mal za to, že náklady maloletého Y. K. približne zodpovedajú nákladom na výživu maloletého O. E., keďže ide o deti takmer v rovnakom veku, ktorých matky sú na materskej dovolenke.

Z potvrdenia zamestnávateľa žalovaného v rade 1/ firmy ISO & spol. s r. o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši súd zistil, že žalovaný v rade 1/ dosiahol v priebehu roku 2013 čistý mesačný príjem 380,84 eur mesačne.

Nároky žalobkyne súd posudzoval podľa ustanovení § 36 Zákona o rodine s primeraným použitím ustanovení § 24, 25 a 26, Zákona o rodine podľa § 62 a nasledujúcich Zákona o rodine.

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine (Zákon č. 36/2005 Z. z.) rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností, ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a § 26 sa použijú primerane.

S prihliadnutím na ustanovenie § 24 ods. 1 Zákona o rodine súd vo svojom rozsudku, ktorým upravoval výkon rodičovských práv a povinností rozhodol, komu bude dieťa zverené do osobnej starostlivosti, a ako má druhý rodič prispievať na jeho výživu.

S prihliadnutím na ustanovenie § 25 ods. 2 Zákona o rodine, veta po bodkočiarku, súd neupravoval styk žalovaného v rade 1/ so žalovaným v rade 2/ vzhľadom na skutočnosť, že rodičia maloletého E. O. Y. nežiadali upraviť styk otca s týmto dieťaťom a žalovaný v rade 1/ ani nejavil záujem o styk s dieťaťom. Súd zohľadnil skutočnosť, že dieťa od narodenia žije s matkou, teda so žalobkyňou a neboli produkované dôkazy preukazujúce, že by matka výchovu dieťaťa nezvládala, preto rozhodol tak, že maloletý E. O. Y. sa zveruje do osobnej starostlivosti žalobkyne (§ 24 ods. 1 Zákona o rodine), ktorá bude žalovaného zastupovať a spravovať jeho majetok. Žalobkyňa si svoju vyživovaciu povinnosť k dieťaťu plní a aj v budúcnosti bude plniť, najmä osobnou starostlivosťou o dieťa, úhradou nákladov v spoločnej domácnosti, ktorú s dieťaťom vedie a starostlivosťou o túto domácnosť.

Podľa ustanovení § 62 a § 75 Zákona o rodine súd rozhodol o vyživovacej povinnosti žalovaného v rade 2/ voči žalovanému v rade 1/.

Podľa § 62 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods.1 Zákona o rodine (Zákon č.36/2005 Z. z.), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 3 Zákona o rodine, každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa, alebo na nezaopatrené dieťa, podľa osobitného zákona.

Podľa § 62 ods.4 prvá veta Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará.

Podľa § 62 ods. 4 Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby opravného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd iba vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine, právo na výživné sa nepremlčuje, možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné na maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu do 3 rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Vzhľadom na príjem žalovaného v rade 1/, ktorý je približne o 180,- eur vyšší ako príjem žalobkyne súd dospel k presvedčeniu, že žalovaný s prihliadnutím na tento príjem je schopný mesačne prispievať na svoje staršie dieťa, totiž na žalovaného v rade 2/ výživným v sume 80,- eur mesačne, táto suma je s prihliadnutím na nízky príjem žalobkyne podľa presvedčenia súdu minimálne potrebná na zabezpečenie potrebnej výživy dieťaťa s prihliadnutím na stravu, ktorú dieťa konzumuje, na ošatenie a obuv, ktoré potrebuje a na náklady domácnosti v ktorej dieťa žije. Nepochybne žalovaný prispieva matke svojho druhého dieťaťa V. K. sumou 100,- eur na dieťa, ktoré je mladšie, ako maloletý žalovaný v rade 2/, ako to vyplynulo z jeho výpovede a preto si musí byť vedomý, že aspoň približne rovnakou sumou sa musí podieľať na výžive svojho staršieho syna. Pri splnení vyživovacej povinnosti k obidvom deťom žalovanému zostáva k dispozícii príjem, aký majú matky detí zo svojich rodičovských príspevkov.

Súd žalovaného zaviazal, aby prispieval na výživu maloletého žalovaného v rade 2/ s účinnosťou od XX.X.XXXX, teda odo dňa narodenia dieťa napriek tomu, že konanie začalo až 27.6.2013. Z výpovede žalobkyne totiž nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa po narodení dieťaťa sa snažila robiť úkony k tomu, aby zabránila vzniku súdneho sporu a k tomu, aby žalovaný v rade 1/ dobrovoľne otcovstvo k dieťaťu uznal pred matrikou, preto je podľa presvedčenia súdu spravodlivé, aby výživné na dieťa bolo priznané s prihliadnutím na túto okolnosť už od jeho narodenia a nie až od začatia konania pred súdom.

Žalobkyňa nepreukázala náklady na nákup detskej výbavičky a neprodukovala jediný listinný dôkaz preukazujúci, že jej takéto náklady vznikli. Súd preto zamietol žalobu v časti, kde sa domáhala jednak vyššieho bežného výživného (100,- eur mesačne) a jednak, kde požadovala priznať sumu 500,- eur titulom nákladov na zakúpenie detskej výbavičky.

Vzhľadom na skutočnosť, že súd rozhodoval koncom augusta 2014 s prihliadnutím na skutočnosť, že určil vyživovaciu povinnosť od 22.2.2013 bolo potrebné vyčíslit' existujúci dlh na výživnom. Súd preto vyčíslil dlh na výživnom za 6 dní februára 2013 v sume 17,14 eur, za ďalších 10 mesiacov roku 2013 v sume 800,- eur a za 9 mesiacov roku 2014 v sume 720,- eur, v čase vyhlásenia rozsudku vzhľadom na skutočnosť, že bežné výživné na september 2014 už zročné. Celkový dlh na výživnom potom predstavuje sumu 1 537,14 eur a tento dlh súd otcovi maloletého E. O. Y. povolil splácať v

pravidelných mesačných splátkach vo výške 20,- eur, ktoré budú zročné spolu s bežným výživným, s tým, že otec ich začne splácať mesiacom, ktorý bude nasledovať po mesiaci v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, pričom v prípade nezaplatenia jednej zročnej splátky stane sa zročným celý dlh na výživnom.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovení § 142 ods. 2 O. s. p. a keďže každý z účastníkov bol čiastočne úspešný ale aj neúspešný súd rozhodol, že ani jeden z nich nemá proti iným právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.